

סיום הש"ס - ביום דהילולא של הס"ק מוויזניצא בעל ה"אהבת ישראל" ב' סיון

תנא דברי אליהו כל השונה הלכotta בכל יום מובטה לו שהוא בן עולם הבא.

^{אברהם} י"ל בדרך אפשר - קשור סיום הש"ס במאמר כל השונה הלכotta לתחילה

^{אברהם} במשנה, מאימתה קוּרִין את שמו בערבית.

מפני חסידים שמענו הספר אודות הרה"ק מצאנז, והרה"ק ר' אליעזר מזריקוב זי"ע, שהיו פעם ביום ההילולא על הציון של הרה"צ מרופשיץ זי"א והרבו בתפילהות ובבכיות. ושאל אותם הרב מקמינקה, מה היום מיוםים, ורבכיות הרבות האלו ומה הם. והשיבו - מי יודע מה סבלו של הרב בגלונו, מה הבושת פנים שאנו גורמים לו מפני שאומרים ראו איזה תלמידים גידל והטעם שכינוהו בשם רב - ולאjabi הסביר - הרה"צ מצאנז - בזה"ל: את הרה"צ מזריקוב השגתי, לבן קראתי לו, רב, ואולם את הרה"צ מרופשיץ לא השגתי, לבן אני קוּרָאו, רב.

מצינו כתיב (ויקרא כא) "ובת איש כהן כי תחל לזמן את אביה היא מחללת באש תשרוף". ופרש"י ^{אברהם} חלה ובדוחה את כבודו שאומרים עליו ארור שזו ילד, ארור שזו גדל.

ומפורסמת הקושיא - איך יתכן כלל מציאות של שריפת בת כהן, ודלאו לאו אביה הוא, ואי משום דאזרילין בתר רוב, היינו שרוב בעילות אחר הבעל, כבר כתבו התוס' בגם' (חולין יא:) בד"ה לייחוש - וזה': הקשה רבינו יצחק ברבי מרדיי דהכא ילפינן מרצו ועדים זוממים דאזרילין בתר רובא אף בדייני נפשות, וכן מוכח בריש פ' בן סורר ומורה. ובאלו הן הנשראפין אמריבין נסקלין בנשראפין ידונו בסקללה הקלה אע"ג דרוב נשראפין בגיןו ותירץ ר"ת דכיון דמה נפשך הוא נהרג לעניין באיזו מיתה הוא נהרג לא אזרילין בתר רובא, עכ"ל.

היווצה לנו שלענין איזה מיתה הוא חייב לא אזליגן בתר רוב. וא"כ בתהן איננה בשרפיה. אולם כוונת הכתוב להשמי שعروן חילול השם בכחן יותר חמור מבאים סתמא. וauseפ שלhalbca אין דין חמור, כי אפשר שביה לא כהן הוא מ"מ כיון שהעם סובר ויודע שהוא אביהعروנה חמור.

ובכן מובא בחת"ס (פ" אמר) על הא דאייה בשו"ע (אה"ע סימן ג' סעיף א') מי שבא בזמן זהה ואמר כהן אני אינו נאמן ואין מעליין אותו לכהונת ע"פ עצמו ולא יקרא בתורה ראשוני ולא ישא את כפיו. וברם"א – ויל"א דנאמן לךרות בתורה ראשון ולישא את כפיו בזמן זהה, שאין לנו תרומה דאוריתא שנחוש שמא יعلו אותו לחרומה ובכן נוהגין האידנא בכל מקום שאין נוהגין בתרומה בזיה"ז וליכא למיחש למידי, עכ"ל. ובבביה שמואל בשם הר"ן דרך קורא בתורה, הויאל ואין איסור בדבר, אבל לישא את כפיו אסור, דהא אייבא איסור מדורייתא אלה הכתובת דכתיב בה תברכו, אתם תברכו ולא זרים, ובכן כתוב "החלת מחוקק" עיי"ש.

ומקשת החת"ס – הא תינח במקום שאין שם כהן, אבל במקום שיש כהנים אחרים מוחזקים, ודאי למה נאמינהו לבטל מצות וקדשו. ובפרט להפוסקים דס"ל דוקדשו, לקראו בתורה ראשון, דורייתא. ומישב – דהנה אם קרא להנ"ל ראשון, יعن שהוא סבור שהוא כהן, אם גם קמי שמיא גליה שאיןנו כהן, מ"מ למה קרא אותו ראשון יعن שהיה סבור שהוא כהן, א"כ נתקיים הבוד של וקדשו בכללות שבת הכהנים דבא בבודו משום מה שהיו סוברים שהוא מזרעו של אהרן הכהן, עכ"ל.

נמצא שלגביו כהןعروן חילול השם הרבה יותר חמור, אף אם אינו כהן, רק מוחזק לקהל כהן.

והנה כהן רומץ למנהיג. ולכן אם מחללים ומבזים שמו של המנהיגعروן גדול וחמור מאד. ולפ"ז ביום ההילולא, שהוא יום תשובה, אמרו

הצדיקים הנ"ל להרב מקמינקה – מי יודע אם לפי המנהגותנו, אין לנו פוגמים בכבודו של הרב מרופשייך זי"ע^א, ובדברי רשות^ב שאומרים עליו ארוור שזו יlid, ארוור שזו גדל.

ולכן מן הרואוי, שבלי מי שראה את דיון פניו המאיירים של אמרו"ר הקוה"ט זי"ע^א, או שהיה גם מקשר אליו, יחשוב כרגע ויעשה חשבון נפשו, מה נשאר לו עתה מכל זה, ומה הוא עוד מקשר בז, ומה נותר בקרבו, מעבודתו ודרך בקדוש.

שמעתי ^{אלאח הרטוב} פעם ששאלו את אמרו"ר הק' זי"ע^א על אדם אחד, שモثر היה לשנו אותו מן הדין ומה טעם קירבו מאד, וענה – אמר הדבר שמוثر לשנו אותו אולם, קדש עצמן במותר לך.

ויחקק בלבבנו איך היהודי הק' הזה ממש נשך עבור אהבת ישראל, לכל אשר בשם היהודי יבורנה.

מצינו במדרש (**שמואיר ב'**) עה"פ "ומשה היה רועה" – אמרו רבותינו כשהיה מרעהה רועה צאנו של יתרו במדבר ברוח ממננו גדי ורץ אחריו עד שהגיעו לחסוח. כיון שהגיעו לחסוח נזדמנה לוי ברכיכה של מים ועמד הגדי לשחות. כיון שהגיעו משה אצלו, אמר אני לא הייתי יודע שרצ היה מפני צמא, עיף אתה. הרכיבו על כתפיו והיה מהלך, אמר הקב"ה יש לך רחמים לנוהג צאנו של בשר ודם בך, חייך אתה תרעה צאני ישראל, עכ"ל.

מדרש זה אינו ספור מעשה בعلמא, אלא לימוד מוסר יש בו. ויש להתעמק ולראות האהבה הגדולה שהיה למשה רבינו לכל נברא. ולכן זכה שאמר לו הקב"ה תרעה צאני ישראל. וכן ידוע מידתו של אהרן הכהן אוהב את הבריות ומקרין ל תורה.

בימים ישנים שיטות ודריכים חדשים, לזרוק אנשים מבהכ"ג, להכוה יהודים ולצעוק אחריהם. תאריך גנאי לא כן היה שיטתו ודרך של אמרו"ר הק'